

πλούσιος πολύ. Έκατομμύρια έχει στις Τραπεζές...

— Αλήθεια; Ρώτησε ο τραπέζιτης.

— Μά τι ψέμματα; !...

Έντοιμετάξο ο Κουροτσόγλου έτρωγε, έβρινε, πήρε φρούτα και στο τέλος ζήτησε κι ένα ποτό, μάκρμα πρώτης τάξεως. Ο Διευθυντής του Ξενοδοχείου όλο και τριγυρίζε, μη γνωρίζοντας πως να τον ευχαριστήσει.

— Το λογαριασμό, παρακαλώ! φώναζε άξαφνα ο Κουροτσόγλου.

— Αμεεεεεεεεως!...

Και τότε πήγαν το λογαριασμό μέσα σ' έναν άσημείο δίσκο. Ήσαν όλα όμοια, χωρίς το ποσό-μπαρό των γρασοπαιών, δραχμής 175.

— Τόν κύριο Διευθυντή να φωνάξετε, παρακαλώ, ειπε ο Κουροτσόγλου.

Ο Διευθυντής κατέβησε γεμάτος μειδιάματα και υποκλίσεις.

— Ακούστε κύριε, να σας πώ, κάτι που σας ενδιαφέρει. Δέν είμαι Γερουσιαστής. Δέν έχω στοιχηματίσει με κανένα. Με λένε Κουροτσόγλου και κατάγομαι από την Κωνσταντινούπολη. Είμαι πρόσφυγξ αδελφός. Δέν έχω ούτε μι ά πένταρα στην τσέπη μου. Θα πάθανα της πεινας... Πήγα να πωό μόνοσ μου στη φυλακή, μά μου είπανε πως δέν είμαι δεκτός, αν δέν έχω έγγραμμίσιον... Τι άλλο έγγραμμα να έχανα; Ήθελα να φάω τζάμπα, και να χωρίτσάσι κι' έγω, σαν Χριστιανός Χριστογεννα. Φωνάξετε τόωρα την άστυνομία να με πιά φυλακή!...

— Εξοχα!... Εξοχα υποκρινέστε! ειπε γελώντας ο Ξενοδόχος.

Κι' όλοι οι πέλτες γέλασαν, θαυμάζοντας τον κ. Γερουσιαστή!

— Μά είναι εύρεστόςτος!...

Τι Ξενοδοξός!... Τι Πνευματώδης!...

Ο Κουροτσόγλου όμως άρχισε να θημιώνη, γιατί δέν τον πιστευαν.

— Δέν έχω, σου λέω, να πληρώσω. Είδαοίρησε να με πάνε φυλακή! φώναζε στο Διευθυντή του Ξενοδοχείου.

— Δέν πειράζει, του άποκρινότανε ο Ξενοδόχος, άπο σένα δέν τά χάνοιμε.

— Μά είμαι ένας λοποδύτης!

— Εξοχα!... Εξοχα!... φωνάζανε οι πέλτες.

— Μά θέλω να φύγω, ειπα!

Και πως να φύγω έτσι!... Τι θά γίνω, αν δέν πάω φυλακή;

— Φεύγα.

— Δέν μου ζητάτε τά λεπτά;

Τότε ο κ. Τραπεζίτης σηκώθηκε, έβγαλε μι πορτοφόλια μεγάλη σαν βαλίτσα και για να περιποιηθί τον πλούσιο γερουσιαστή—ποιδξ Ξέρει, ίσως να κυλακωνθί και να καταθέσθι τά έκατομμύριά του και στην ίδιχη του Τράπεζα—είπεν άποτεινόμενος στον Ξενοδόχο:

— Ακουσε να σου πώ... Ο κύριος Γερουσιαστής ειχε το στοιχημα μαζί μου. Κατά συνήθειαν έχασα και πρέπει να πληρώσω όλα τά Ξεοδα έγω!...

Κι' έδωσε ένα πεντακοσμίριο για να του φέρουν τά ρέστα.

— Πηγαίνετε τόωρα ν' αλλάξετε, ειπε στον Κουροτσόγλου δυνατά, για ν' ακουθούν όλοι ότι ειχε μεγάλες σχέσεις, κι' έλάτε το βράδυ, που σάς περιμένο, στη Δέσχη των Μικρασιατών, να πιούμε ένα Χριστογενναίτιζο λιζέρο!

Και του έδωσε την κάρτα του.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΜΕΛΙΣΣΟΥΡΓΟΣ

Διευθυντής, του Ύποκατοστήματος της Πανελληνίου Τραπέζης
έν Θεσσαλονίκη

Ο κακόμοιος ο Κουροτσόγλου δέν ήξερε τί να πη κι' αυτός. Βιάζοντας λοιπόν το καπέλο του και χωρετώντας όλους, βγήκε από το «Μεντιμετανέ» σκαπτός... κι' άπειλομένος.

— Σ' εύχαριστώ, Χριστέ μου! Έλεγε.

Αίγες ήμέρες αργότερα, ο Κουροτσόγλου, για να τον συλλάβουν έπί τέλους, και για να δομησθί και την πείνα του, αναγκάστηκε να κλέψη διό κουλουράκια της δραχμής από έναν πλανόδιο κουλουραδόλη!...

Κι' έτσι, έπί τέλους, έξασφάλισε στέγη και τροφή στη φυλακή.

Και το Νέον Έτος θά τον ειδοήσει... ύπότροφο του Κράτους!

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΓΝΩΜΙΚΑ

Ύπότροπον πνεύματα βανάνα για κάθε άνοσηία και ύπότροπον άνοσηίες για όλα τά πνεύματα.

— Οί καλύτεροι γιατροί είναι ή ήσιχία και ή εθιμία.

ΜΙΑ ΙΠΠΟΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΡΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Κάθε μέρα, μόλις έγγλυγοτάραξέ, ή ώραία προγκηπίσσα Γιουδ έβγαине μονάχη, καθάβια στ' άλόγο της, από τον πόργο του πατέρα της, και χωρίς κανέναν άλλον άκόλουθο, τραβούσε για τίς χωράδες των Άλπεων, όπου κνηροδόσε πέρδιες και λαγούς.

Ο πατέρας της άνηροδόσε για την άρημισία της κούρης του και δέν έπανε να της θυμίζει τους κινδύνους που διέτρεχε.

— Δέν φοβάσαι, κόρη μου, να πηγαίνεις μόνη σου σ' αυτή την ήλια μέσα στους άγροίτους και στις έρημιές;

Άλλά ή κοπέλλα του άποκρινόταν με θάρρος:

— Μην άνηροχίζε για μένα, πατέρα. Ή φοράδα μου τρέχει σαν άστρατή κι' έχω μάτι ήλιοτο. Μείνε ήσυχος!...

Μια άγνή, ή ώραία καθάβιαράσσα περνούσε άπ' τον πόργο του βαρώνου Μπαρκαάνε, που τον έλεγαν Μαύρο Ίπποτή για τη μελαφή του.

Την ίδια στιγμή άνοιξε ή βαρεία σιδερένια πόρτα του πόργου και βγήκε από μέσα ο Μαύρος Ίπποτής που τον άκόλουθοόσαν έφτά τοξότες.

— Προγκηπίσσα, της ειπε σταματώντας άπότομα τη φοράδα της, τρία χρόνια τόωρα σε βλέπω να περνάς κάθε πρωί μπρός άπ' τον πόργο μου και τρία χρόνια λυόνο άπ' άγάτη γιά σένα!... Θέλει ή ώραία προγκηπίσσα Γιουδ να γίνη γυνάικα του βαρώνου Μπαρκαάνε;

Ή άμαζόνα τον κόνταξε περιφρονητικά και του έπάντασε μ' όσηγή:

— Έγώ να γίνω γυνάικα ένοσ γύφου σαν σένα; Ποτέ!

Ο Ίπποτής την ένόνταξε με μίσοσ και διάταξε τους άκόλουθους του να την φτάσουν. Μά ή ώραία προγκηπίσσα, άπόρητη όπως ήταν, όωμησε άμέσος άπάνω της. Με έφτά άπανωτές σταθιές οι έφτά άκόλουθοι του βαρώνου έπασαν κάτω νεκροί, κι' έβριναν τόόρα οι δυό τους για να μετροηθούν.

Άλλά τη στιγμή που ή Γιουδ ειχε χτυπήσει τον έβδομο, το σταθι της κομμάτιστηνε κι' εδέρθηκε άσπλη, στη διάθεσι του Ξεγαρομμένου Ίπποτή.

Ο άγιος Βικτόριος όμως, άνημερα στην έσοχη του όποιου ειχε γεννηθεί, δέν την άφησε χωρίς βοήθεια.

Κατέβηκε άπ' τον ούρανό του σταθίρε στο πλερό της νέας, φοβερός και τρομερός.

Την ίδια στιγμή, με μι άλλη σταθιά, ο βαρώνος Μπαρκαάνε έπασε από τ' άλόγο του και σω-

οιδότηνε κάτω βαρός.

Ή προγκηπίσσα γύφισε τότε στον πόργο της, τρέμοντας κι' ώχηή.

Ο μικρός της άκόλουθος που βγήκε να την ύποδεχθί της φίλησε το χέρι και τη ρώτησε:

— Γιατί τρέμεις, προγκηπίσσα; Γιατί το χέρι σου καιίε τόσο πολύ;

Ή ώραία προγκηπίσσα χλώμισσε άόμοια πού πολύ.

— Σιωπή! του ειπε κι' έβλεπτε το στόμα του με το δάχτυλό της. Στο μεταξύ ή γομή βαρόνη Μπαρκαάνε, βλέποντας πως ο γυός της γοούσε να γυφισθί, άνηρούχησε και βγήκε να ιδή τί συμβαίνει.

Μόλις έφτασε στον τόπο της συκαλοχης κι' ειδη το γυό της έξασπιόμένο νεκρό δίπλα σ' άλλα έφτά άρηγα κορμιά παλληκραιών, αναλήθηκε σέ δάξανα και κλάματα.

Έπειτα διάταξε τους άνθρώπους της να σάψουν ένα λάκκο βαθύ και να θάψουν το Μαύρο Ίπποτή.

Έπειτα ή γομή βαρώνου έδωσε διαταγή να κούφουν χλωρά λουλούδια και να τά κντέφουν άπάνω στο χώμα, γύρω από τον τάφο του γυό της.

Όταν έγινε κι' αυτό, ή άπαρηγόρητη μητέρα έζησε στα λουλούδια ένα δηλητήριο που ειχε μέσα σ' ένα μπουκάλι και που άρκοσε ν' άγγυλιξέ μι ά σταλιά του για να πειθάνη.

Την άλλη μέρα το πρωί ή Γιουδ, ή όποια όλη τη νύχτα δέν ειχε κοιμηθεί, πήγε να προσεγυηθί στο μέρος που ειχε βάλει με το αίμα όχτώ ανθρώπων. Παράξενότερης όμως πολύ βλέποντας εκεί λουλούδια που δέν τάχε δει ποτέπτερα. Έσοχησε λοιπόν από περιέργεια, έκοψε ένα και τόφερε στη μήτη της.

Άμέσος όμως ένα κίμα σίματος πετάχτηκε από τά ρουθούνια της κι' ή ώραία κόρη έπασε νεκρή.

Κι' έτσι τελειώσε ή άγάτη του Μαύρου Ίπποτή και ή ζωή της ώραίας προγκηπίσσας Γιουδ.

ΤΣΙΑΜΠΟΛΙ

